

BLINDPATRON, -patron, m. 3. (milit.) Patron, som vid exercis begagnas och endast innehåller löst krut.

BLINDEPELARE, m. 3. Målad efterbildning af pelare.

BLINDRAM, m. 2. En träram, hvarpå måla-re spanna duken, som skall målas.

BLINDROTE, m. 2. pl. — *rotar*. (milit.) Lucka i ledet, der en soldat borde stå.

BLINDRÅ, f. 3. pl. — *rår*. (sjöt.) En rå, hängande under bogsprödet.

BLINDSKOTT, n. 3. Skott med löst krut och således oskadligt.

BLINDSKÄR, n. 3. 1) Grund i sjön med flera bredvid hvarandra liggande blindklippor (se d. o.). — 2) Blindklippa.

BLINDSÄD, se *Slösäd*.

BLINDSÖM, m. 2. pl. — *sömmar*. Söm, der nålen är trådd inunder, så att styngen ej synas utanpå.

BLINDT, adv. 1) Utan att mäta, sigta; hvar det faller sig. *Skjuta, hugga b. i hopen. Slå b. omkring sig. Skjuta b.*, utan vidare tillägg, betyder: skjuta med löst krut. — 2) (fig.) Utan besinning, eftertanka, obetänksamt. *Gå, rusa b. på.* — *Syn. Se Obetänksamt.*

BLINDTARM, m. 2. (anat.) En af de så kallade Groftarmarna, nära liknande en säck utan öppning.

BLINDTÄRNING, m. 2. Tärning med ögon blott på en sida.

BLINDVERK, n. 3. (krigsk.) Betäckning öfver löpgravar.

BLINDVIS, adv. Utan besinning, obetänksamt. *Rusa b. åstad.* — *Syn. Se Obetänksamt.*

BLINK, m. 2. 1) Se *Blinkning*. — 2) (fig.) Mycket kort tid. Brukas endast i de adverbiala uttrycken: *I en b.*, i ett ögonblick, på ganska kort tid; *på b-en*, om ett ögonblick, inom ganska kort tid.

BLINKÅ, v. n. 1. Nedfälla och åter hastigt uppdraga ögonlocken öfver ögonen. *Sevante Stures drabanter fingo icke b. vid ett ychugg, mättadt åt dem. B. åt någon*, genom blinkning gifva något tecken åt en person. Pleonastiskt säges allmänt: *B. med ögonen.*

BLINKANDE, n. 4. och

BLINKNING, f. 2. Handlingen, då man blinkar.

BLINKSNABB, a. 2. Se *Blixtnabb*.

BLISTERSTÅL, n. 3. Ett slags brännstål, med små upphöjningar på ytan.

BLIXT, m. 2. Stark elektrisk gnista, som utspringer ur molnen. *Vid b-arnes sken. Träffas af b-en. Med b-ens snabbhet. Snabb som b-en. Komma sättande som en b. På b-en*, i ögonblicket.

BLIXTFULL, a. 2. (pop.) I högsta grad öfverlastad af starka drycker.

BLIXTLIK, a. 2. (föga brukl.) 1) Till utseendet lik blixten. — 2) Snabb som blixten.

BLIXTRA, v. impers. o. n. 4. 1) (impersonelt) Säges om den naturföreteelsen, då åskmoln urladda sig genom blixter (se Blixt). *Det dundrar och b-r. Det b-r starkt.* — 2) (fig.) Blänka till hastigt och starkt. *Hennes ögon b. af eld. Se dessa ädelstenar, huru de b.!* *Gevären b-de i solen.*

BLIXTRANDE, n. 4. 1) Naturföreteelsen, då det blixtrar (bem. 1.). — 2) (fig.) Hastigt och starkt blänkande.

BLIXTRÖR, n. 3. Se *Åskviigg*.

BLIXTSNABB, a. 2. Snabb som blixten, ytterst snabb.

BLIXTSTRÅLE, m. 2. pl. — *strålar*. Den genom luften farande blixten eller elektriska gnistan, då åskmoln urladda sig.

BLOCK, n. 3. 1) Oförlig klump af trä eller sten, sådan den blifvit uthuggen ur trädets stam (stocken) eller ur själva berget; äfv. stor, oarbetad klump af metall, sådan den kommit ur gjutformen. Ingår i flerehanda sammansättningar, såsom Mahognyblock, Granitblock, Porfyrblock, Marmorblock. I fråga om metall nyttjas ordet isynnerhet om Tenn. — 2) Mekaniskt verktyg af trä eller metall, till lyftande af tyngder, bestående i en rund skifva eller så kallad trissa, som är rörlig omkring en cylindrisk axel, hvilken går genom dess medelpunkt och kallas tapp, samt på båda sidor om trissan är fästad i en klofve af trä (Blockhus), hvilken omsluter trissan upptill, nedtill och på sidorna, men midtför är öppen, för att gifva rum åt ett öfver den urhålkade trisskanden farande tåg (Löpare), i hvars enda ända tyngden är fästad, som upplyftes genom den vid andra ändan verkande kraften. *Fast b.*, när axel eller tappen är fästad vid en orörlig punkt och linan går öfver blocket. *Löst eller rörligt b.*, om blocket sjelft sitter fästad vid den tyngd, som dermed lyftes eller häfves, och således flyttas jemte den. *Enkelt b.*, som består af blott en enda skifva; *sammansatt b.*, bestående af flera skifvor i blockhuset, och då, allt efter deras antal, kalladt Två-, Treskifveblock, o. s. v. *B. om b.* säges, när vid hissning två block komma emot hvarandra och hindra hissningen, tills de lösgöras ifrån hvarandra. Ordet ingår för öfrigt i flera sammansättningar, hvilka ses på sina ställen. — 3) (tekn. a) (hattm.) Form, hvaröfver hattfilten sättes. — b) (skom.) Trenne efter en stöfvel formade träklotsar, som insätts, för att utspänna stöfveln vid blankning. — c) (artil.) Underlag för mörsare. Benämnes äfv. Mörsarblock. — d) Se *Stapelblock*. — 4) *Block* nyttjas i åtskilliga sammansättningar, för att uttrycka någonting öfverdrifvet tungt, groft, stort eller mycket, dock endast i förtrolig och lägre stil, t. ex.: *Blockstor*, stor som ett block, *Blockdum*, dum som ett block, o. s. v.

BLOCKÅD, blåckåd, m. 3. (krigst.) Alla tillgångars stängning till en fästning, hamn, o. s. v., medelst trupper eller skepp, för att hindra undsättning, afskåra tillförsel af lifsmedel, o. s. v. *Upphäfva b-en af en hamn.* — *Ss. B-eskåder, -tillstånd.*

BLOCKARBETE, n. 4. $\frac{1}{2}$ (pop.) I högsta grad tungt arbete.

BLOCKBATTERI, blåckbatteri, n. 3. (krigsk.) Flyttbart, fyrhjuligt batteri i fästningar, nu föga brukligt.

BLOCKDUM, a. 2. (pop. o. fam.) Ytterst dum. — *Blockdumhet*, f. 2.

BLOCKERA, v. a. 1. (krigst.) Medelst trupper eller skepp spärra alla tillgångar till en fästning, stad, hamn, o. s. v., för att hindra undsättning, afskåra tillförsel af lifsmedel och sålunda tvinga dem till uppgift. — *Blockerande*, n. 4.

BLOCKERING, f. 2. 1) Se *Blockad*. — 2) Det tillstånd, hvaruti en blockerad ort befinner sig. — *Syn. Blockeringstillstånd.*

BLOCKFET, a. 2. (pop. o. fam.) Öfverdrifvet, vanskapligt fet.

BLOCKFETMA, f. 1. (pop. o. fam.) Öfverdrifven, vanställande fetma.

BLOCKHISSTÅG, n. 3. Hisståg till block (bem. 2).